

Column vanuit Marjan's Tuinerij: juli 2021

Zo gewoon, dat we het er nooit over hebben.

Er is een tuinwerkje waarover ik niet zoveel spreek als ik de tuin laat zien, ook is het een werkje dat ik vooral het liefst zoveel mogelijk verstop. Het is niet zo'n leuk werkje en het resultaat lijkt je eigenlijk helemaal niet te zien, totdat je erachter komt dat je dit tuinwerkje vergeten bent. Dit gebeurde mij in een border waarin ik zevenblad, damastbloem en koekoeksbloem zich vrijelijk had laten uitzaaien en bloeien. Prachtig! Ik had vooral de koekoeksbloemen gemist. Te fanatiek gewied dat afgelopen jaren. Nu kleurden ze de achterste border mooi roze. En het zevenblad, ik geniet er nog steeds van, Ik heb veel blad weggehaald (geprobeerd), maar de bloemstengels laten staan, toen die eenmaal in bloei waren, dacht ik echt: dit is net zo mooi als Fluitenkruid, Ammi etc.. Waar maak ik me zo druk om? En die Damastbloem (*Hesperis matronalis*), die geurt zo heerlijk dat de tuin wel met parfum bespoten lijkt. Maar goed, voordat ik nog verder de juichtrompet over deze wilde bloemen blaas, zal ik het werkje onthullen dat zo essentieel is en dat ik vergeten was.

Het nuttige en o zo belangrijke Mei-karwei moet nu zo snel mogelijk gebeuren, al is het voor de koekoeksbloem te laat. De Floxen profiteren er nog wel van.

Plantensteunen zetten, dat is het. Dit is een essentieel werkje om je border er langdurig mooi uit te laten zien. Maar eigenlijk moet je het op tijd doen, maar dat staat zo lelijk. Ik had eens, eind april, een vriendin op bezoek, beginnend tuinier, en die lag dubbel toen ze doorkreeg dat ik dat dode hout en ijzer expres in de border had gezet. Daarom probeer ik het wat later in het seizoen te doen, want zelf vind ik ook een border vol jong en fris loof zo prachtig. En dat je wilde bloemen ook moet steunen, was niet eens bij me opgekomen. Dom! Ik zal zo vertellen wat je allemaal kunt gebruiken om planten te steunen, maar eerst het volgende. Dit essentiële tuinwerk deel ik maar weinig met m'n tuinbezoek. Ik ben natuurlijk veel te trots op het feit dat alles zo mooi bloeit, dat ik allang weer vergeten ben dat ik weken daarvoor in vreemde houdingen in de borders heb gestaan om mijn planten te steunen. Ook merk ik dat ik het eigenlijk nooit over dat gesteun heb. Ik vertel het niet, raad het niet aan. Het lijkt wel niet te bestaan als de border eenmaal staat. Maar iedereen die net zoveel steunt, trekt en fatsoeneert zal met mij beamen: het is één van de belangrijkste klussen in de tuin. Zonder plantensteunen vallen, in bloei, bijna alle planten om en met steun staan ze wekenlang te pronken in je tuin.

Mee eens?

Wat is er eigenlijk als plantensteun te krijgen. De mooiste steunen zijn natuurlijk, gemaakt van rijshout. Dit is het snoeihout (een liguster die een grote snoeibeurt heeft gehad levert het fijnste) dat je hiervoor bewaart. Leg het op een aparte bult zodat je er geen ander te composteren tuinafval opgooit. Takken die snel wortelen zijn alleen leuk als je daar ook een nieuwe struik wilt hebben.

Verder doet bamboe het ook goed, daar hang ik de kerstkransen in. Zodat klimmers veel steun hebben. Bamboe is wel wat zichtbaarder, maar kan ook een fraai borderelement zijn. De steunen van betonijzer zijn makkelijk te maken en vooral fijn, mocht je het steunen in het voorjaar vergeten zijn. Ik herinner me nog een mooie oplossing van de Lindenhof (St Jans klooster) waarbij Harm Jan schapengaas over de gehele border had getrokken en op paaltje van ong. 80 cm hoog vastzette. Mijn onorthodoxe verwerking van het snoeisel van de naastliggende klimroos werkt ongeveer net zo, veel sterk 'gestekeld' snoeihout heb ik vastgezet met U-steunen. Het blijkt heel effectief te zijn.

Dan is er ook nog veel steunmateriaal te koop. Dus mocht je in het tuincentrum lopen en allemaal ijzeren rekken en stokken zien. Die zijn daar dus voor, dat tuinwerkje dat misschien in eerste instantie de tuin lelijk maakt, maar een zo belangrijk resultaat geeft.

En het kan nog steeds, doe wel voorzichtig, zet de steun tussen twee hoge planten en vlecht de stengels voorzichtig en zo natuurlijk mogelijk in. Eigenlijk is het dan helemaal geen naar tuinwerkje, zorgen dat alles (op tijd liefst) een steuntje krijgt, daarvan kan ik al genieten als ik eraan denk.

Veel succes, en vertel het door, vooral aan de beginnende tuiniers. Die staan te vaak tegen een plat verregende border aan te kijken. Dat wakkert het tuinvirus niet echt aan.

Marjan Sorgdrager houdt van tuinieren en heeft jarenlang gepubliceerd in kranten en bladen en over haar Tuinerij-perikelen verteld tijdens lezingen en op radio en TV. Inmiddels met verlof blijft de liefde voor alles wat de tuin betreft natuurlijk en deelt ze haar tuinlief en -leed weer graag. Mailtjes met jullie eigen tuinperikelen zijn welkom. Adres: marjansp@hotmail.com